

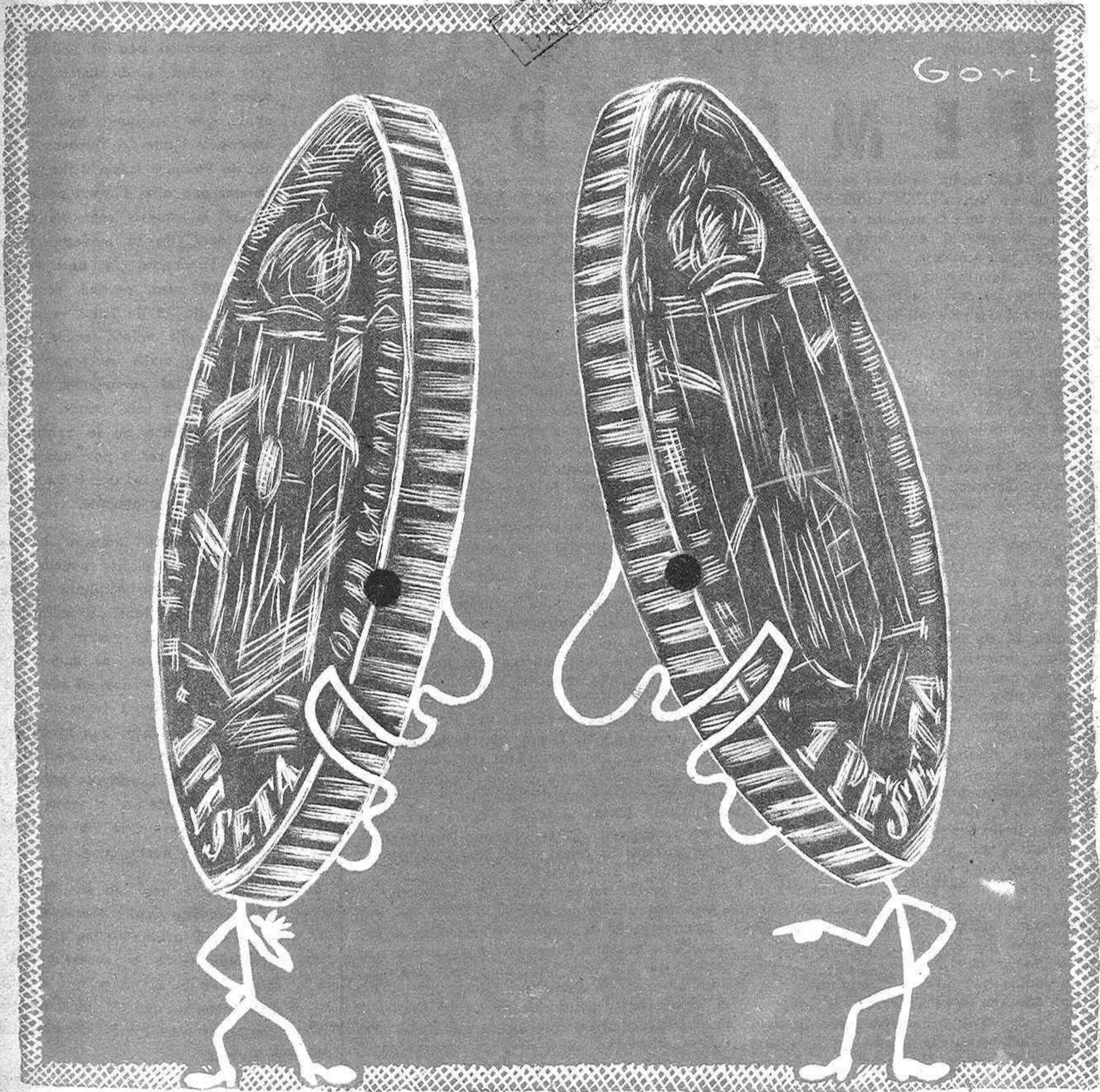
L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

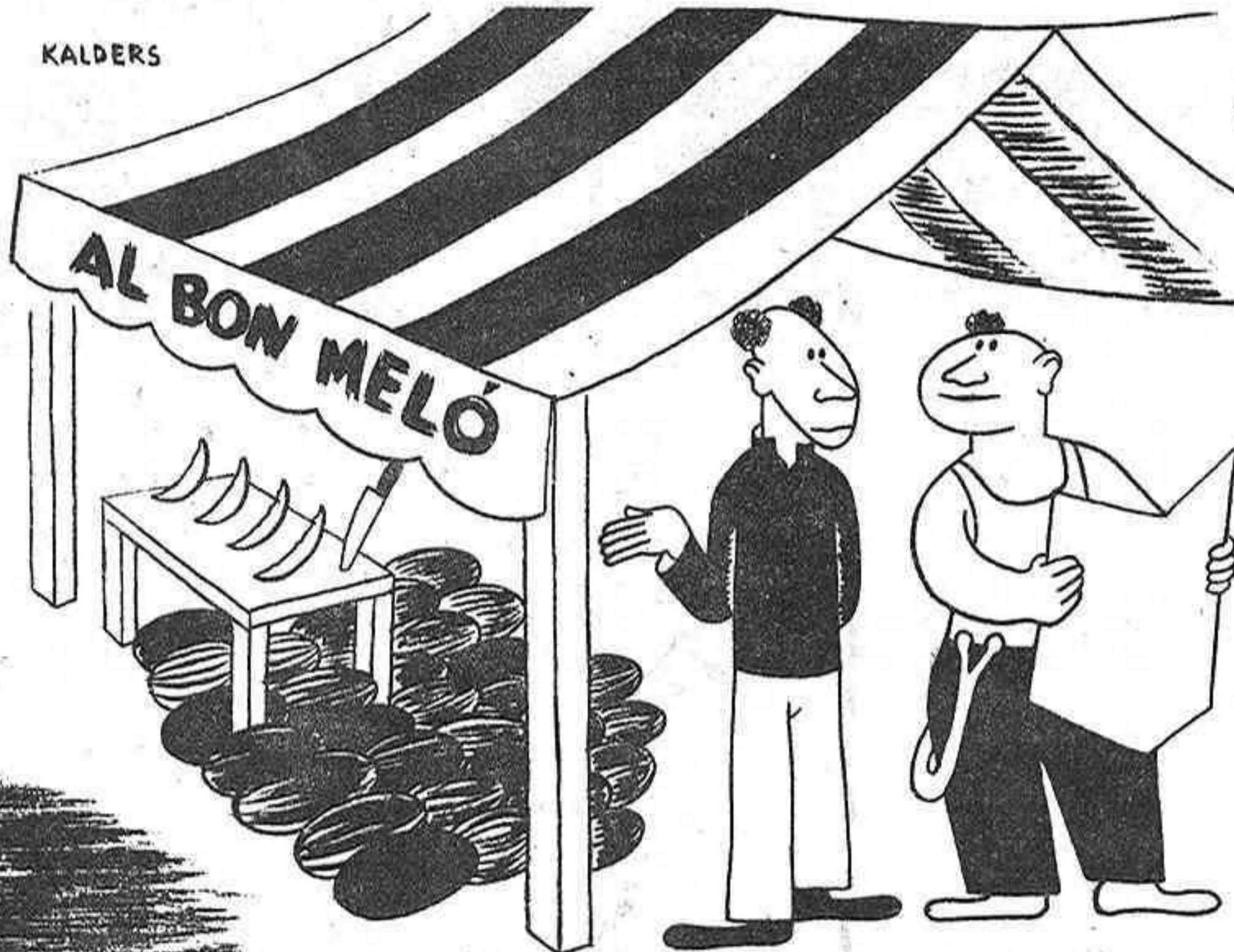
EXEMPLE DE LA TORRATA
L'ESQUEVELLA

V I N T - I - C I N C C È N T I M S

— Sí, ja s'ha acabat allò d'anar d'una banda a l'altra. Ara he trobat col·locació fixa als tramvies.

KALDERS

LA CENSURA

—Per què els tatxen, els articles?
 --Per mirar si són bons, home!

E F E M E R I D E S

Dilluns, 24 de maig. — Avui es reuneix la Societat de les Nacions. Els «nacionales» volien assistir-hi o fer-s'hi escoltar i sembla que els han dit que ja escoltaven Queipo i es donaven per satisfets.

Mor el multimilionari Rockefeller, als 97 anys d'edat! La seva quantiosa fortuna ha estat incapaç d'allargar-li un minut més la seva ja llarga vida.

Pous i Pagès, davant dels micròfons de les emissores barcelonines, ens explica una història més sabuda que els camins de Roma, que tots hi van. Això no obstant, assoleix l'èxit més autèntic de la seva gloriosa carrera d'autor dramàtic!

Dimarts, 25 de maig. — Alvarez del Vayo presenta, a Ginebra, un «Llibre Blanc» que farà enrogir de vergonya a més de quatre. No pel que diu que, com la història d'en Pous i Pagès, ja ho sap tothom, si no pel fet de dir-ho!

L'inefable Pic i Pon s'afanya a morir, a París, per tal d'eclipsar la mort de Rockefeller.

Dimecres, 26 de maig. — Mola, aturat davant Bilbao, intensifica el martiri de la població civil, amb els seus avions alemanys. Ja n'han tombat algun. Si això es repeteix —que es repetirà—, Franco passarà a Mola per la pedra.

A la «Soli» apareixen, fent-les seves, les consignes més exacerbades d'unitarisme dels cretins de «Arriba España, una, única e intangible!» Ací, del «nacionalsindicalismo» se'n dirà «sindicalnacionalismo».

A Ginebra s'han fet un garbuix amb les paraules «intervenció», «no intervenció», «armistici», «retirada de voluntaris...», etc. Tot plegat per dissimular una mica el tuf del plat que s'hi està cuinant.

L'Ajuntament de Barcelona s'incantarà d'una zona de la ciutat, formant un clos de diversos quilòmetres, per a emmagatzemar-hi les armes que han estat restituïdes al Govern.

Dijous 27 de maig. — El «Comité económico-de espectáculos públicos C. N. T. - F. A. I.» ha posat a disposició del Comitè d'Ajut a Euscadi tots els locals que acapara. Per això «Pedro Mari» s'estrenarà al Liceu, que és l'únic que no controla.

La municipalització dels tramvies serà un

fet, així que tots hagin estat pintats amb l'uniforme de la F. A. I. Així, almenys, ho ha acordat el «Comité económico de las pinturas permanentes y brochas gordas de pelo de cerda y derivados».

Segueixen les deliberacions ginebrines. Es tracta d'anar tractant el que ja fa dies que està tractat.

Divendres, 28 de maig. — La crisi del Govern anglès no té res a veure amb la crisi del Govern de la Generalitat, puix que el Govern de la Generalitat no pot estar en crisi, perquè no és un Govern, sinó un Consell.

Mentre a les negres escampen la mort damunt València, «Los amigos de Durruti» són exclosos de la cleda d'amics de Durruti i a la rada de Palma hi ormeegen vaixells de guerra alemanys.

La revolució i les revolucionetes de comarca, de poble, de vila i de llogarret van fent el fet.

Què passa a Girona?

Ah!... és el que molts pregunten: què passa a Girona, a Cadaqués, a La Bisbal...? «¿Qué pasa en Cádiz?»

L'ex-ministre Peiró afirma que la F. A. I. és un organisme específic i la C. N. T. un organisme econòmic, i com que els específics sempre resulten cars, vet ací que la F. A. I. i la C. N. T. són una mateixa cosa i no ho són. La profunditat del raonament ha deixat convençuts a tots els militants, menys a «Los amigos de Durruti».

Dissabte, 29 de maig. — A les negres damunt Barcelona. Moltes víctimes. Gran exhibició d'armes de reraguarda. Totes les armes al front?... I quan ens bombardegin, què?... L'arma és de qui la llueix, com la terra ha d'ésser de qui la treballa.

Diumenge, 30 de maig. — S'ha consumat la comèdia ginebrina. Sense entusiasmar-nos, no podem dir que ens hagi desplaçat del tot. Particularment en saber que Queipo ha avorrit la ginebra, que un temps havia estat la seva beguda preferida.

Hem incendiat un vaixell de guerra alemany, que no pot explicar què hi feia al port d'Eivissa. Tampoc no explicaran què hi feien a Palma els sis oficials de la marina italiana que han trobat la mort, matallats per l'aviació republicana.

GLOSSARI

Com tothom sap, la contrarevolució està en marxa. Per fi, els «sambandijas» i els «cuchipanes» hem guanyat la partida. Hurra!

Ara ens resta només triar si volem fer de colònia russa, de «dominion» anglès o de província de més cap al sud de França. Hi ha, encara, altres solucions intermèdies, com, per exemple, la que ens destinaria a fer de camp de pastura de les cques del capitalisme aliat; però això ja és agafar la vaca pels faldons.

Els mals patriotes, els internacionalistots, insensibles a les glòries de Numància i a la batalla del Bruc, hem posat el peu al coll als esforços nacional-sindicalistes, que voldrien que Espanya fos dels espanyols, que Catalunya també fos dels espanyols i que La Torrassa i Harmonia de Palomar fossin d'ells, en canvi. Es clar que això d'haver posat el peu al coll a aquests esforços cavallers de l'ideal, de la indústria i de la Nova Economia, és una ingratitud com una casa, perquè, com tothom sap, el dia 19 de juliol vanceren els feixistes, ells solets, sense guàrdies d'assalt, ni civils, ni republicans, ni socialistes, ni comunistes, ni ningú més que ells sols «mano a mano». Però la política no té entranyes, ni vergonya, ni res, i per això els bons es queden amb les ganes i els dolents surem com uns dimonis.

Algún incaut, ignorant la nostra perversitat, es podria pensar que la manobra està ja acabada, i que no seguirem treballant de sotamà. Res més lluny de la veritat. La manobra vil i traïdora ens engresca una cosa de no dir, i com el seu nom indica és la raó vital de la nostra existència. Així, doncs, que ningú no se senti defraudat si qualsevol dia resulta que els espanyols habiten llur país en qualitat de rellocats. Haurem estat nosaltres. Que no es culpi a ningú de la nostra mort.

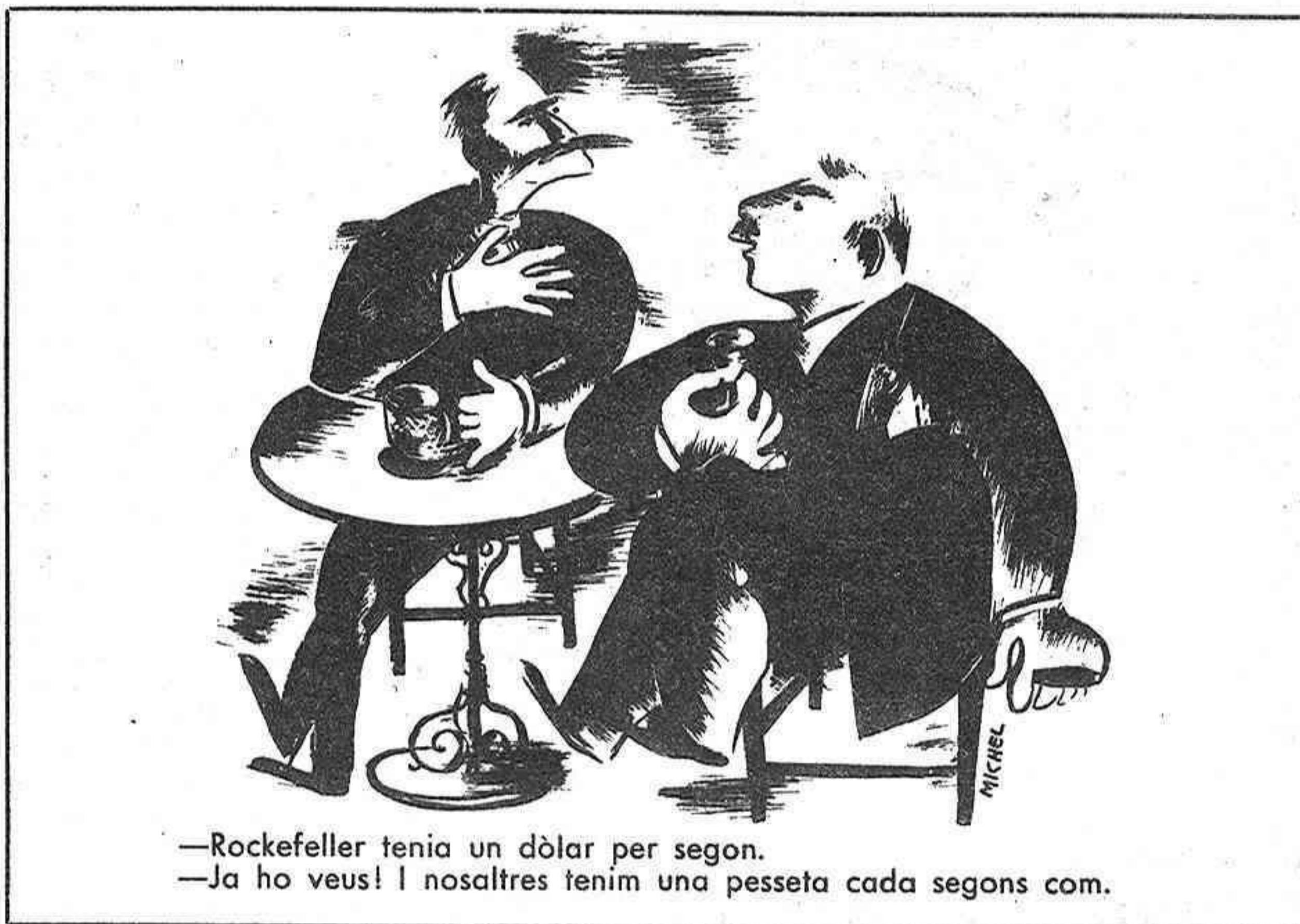
La passió, però, no ens cega, i reconeixem que també podria ésser que els nostres estimadíssims i fraternals adversaris aliats se sortissin amb la seva i fessin llur Espanya, que hem de confessar que és més divertida, més pintoresca i més poca-solta que la nostra.

GAELI

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3015

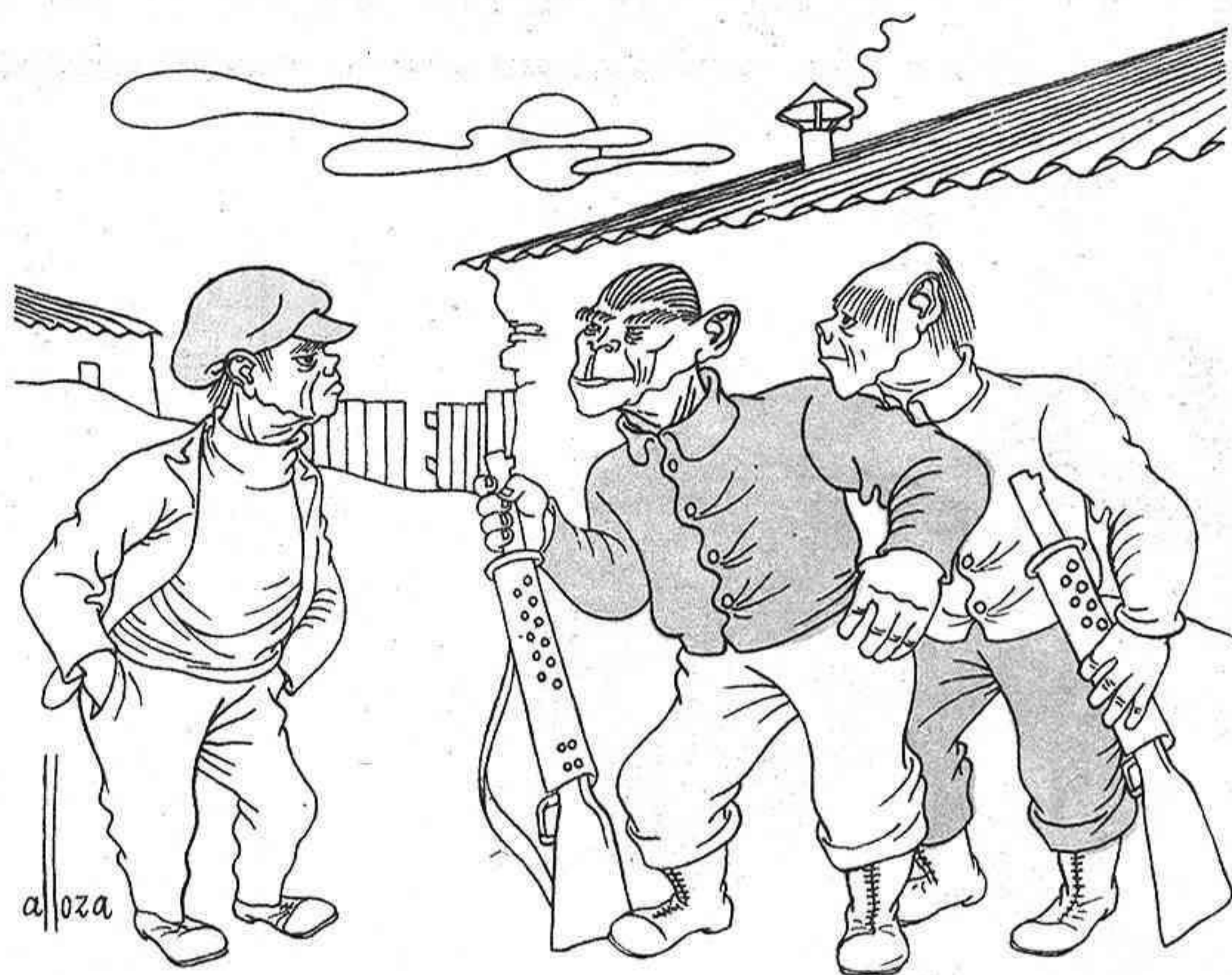
—Rockefeller tenia un dòlar per segon.
—Ja ho veus! I nosaltres tenim una pesseta cada segons com.

E D I T O R I A L

D'entre els molts beneficis que hem rebut i rebem del forasterisme organitzat, hi ha preferentment aquesta imposició tan raonable de l'idioma espanyol, bell, harmoniós i acreditat a tants mercats i tan extensos. Enmig dels seus errors, la Dictadura de Primo de Rivera havia tingut l'encert de comprendre que calia afavorir-nos a base de bandejar la llengua catalana, poc fotogràfica i pobre en vitamines. Però la Dictadura va fracassar una mica, a desgrat d'aquella nota tan immortal del general Losada, del 24 de maig del 1924, que deia entre altres coses: «Se hace saber a los que presiden o gobiernen asociaciones, corporaciones o entidades de carácter oficial y aquellas que se rijan por Estatutos aprobados por disposición ministerial, que a tenor de aquello que dispone el R. D. del 18 de septiembre de 1923, están obligados a registrar y ostentar en todos los casos el título de la asociación o entidad en idioma español, así como todos los documentos corporativos, y me encuentro dispuesto a proceder con todo rigor contra los infractores.» Es ben intencionat, però massa directe. El temps s'ha encarregat de demostrar que la penetració una mica pacífica és molt més eficaç. Si la Dictadura, en comptes de fer «Reales De-

cretos» hagués tingut cura d'editar a Barcelona un diari en català, de la nit per exemple, tot advertint que ho feia en esguard a la propaganda i no pas per fer cap concessió als catalanistes, hauria tingut una plataforma magnífica per reduir l'idioma català al seu paper folklòric, que és precisament l'únic que li escau.

Però no ens lamentem ara de falles que han estat feliçment corregides i lliurem-nos al goig de l'ideal aconseguit. Barcelona presenta ja l'aspecte de ciutat fidel a la «madre Patria», tal com havia somniat el malaguanyat i difunt dictador. Nombrosos i bellíssims rètols i cartells decoren les nostres parets: «¡Al fin, libres!», «¡Panaderos, cantemos mañanas!», «Madera socializada», «Hoy y mañana, grandes estrenos», «¡Aun no te retiras, Comorera?», etc., etc. Des de la Generalitat mateix, l'illustre doctor Fèlix Martí Ibàñez, amb un tacte que l'honora i sense molestar gairebé a ningú, ha trobat la manera de llançar un «Mensaje Eugénico a la Mujer», amb l'escut oficial i tot, que és una gormandera per a l'esperit. Davant d'uns esdeveniments tan feliços, nosaltres només podem doblegar la «cerviz» i dir: Endavant «leones de la libertad»! La cosa marxa.

LA DOCTRINA DE MONROE

—Si home, això és clar: Alemanya, pels alemanys; Itàlia, pels italians; França, pels francesos i Catalunya, pels incontrolats.

**El Govern s'incarta de totes les emissores radioelèctriques
En conseqüència, nosaltres inaugurarem
aviat la "Ràdio Mural" de
"L'Esquella de la Torratxa"**

A nosaltres, encara que mal ens està el dir-ho, el nostre talent ens posa a cobert de totes les manibres polítiques i de totes les intrigues contrarevolucionàries que estan portant a cap els «Gepcis» petits i grans que, disfressats de lepòrids, provoquen constantment amb el propòsit insensat de guanyar la guerra perquè es perdi la revolució més collectivitzadora que s'ha fet al món i que tant s'ha fet sentir a l'altre món.

Però a nosaltres Prim, o més ben dit, allò que hi havia abans sobre el pedestal del monument d'en Prim...

Nosaltres no badem mai i estem sempre previnguts i disposats a tot, puix que tot ho esperem de la reacció dels que, dient-se nacionalistes cent per cent, estan estrangeritzant la nostra lluita.

Però, si bé han aconseguit estrangeritzar-nos els fronts, no tolerarem de cap de les maneres que ens estrangeritzin la reraguarda, que és ben nostra, perquè ens l'hem guanyada pam a pam i amb les armes a la mà.

UN ATROPELLAMENT

Com diria molt bé «La Batalla» si no hagués estat suspesa és un atropellament vil i inqualificable el que es pretén fer incautant-se de totes les emissores de ràdio.

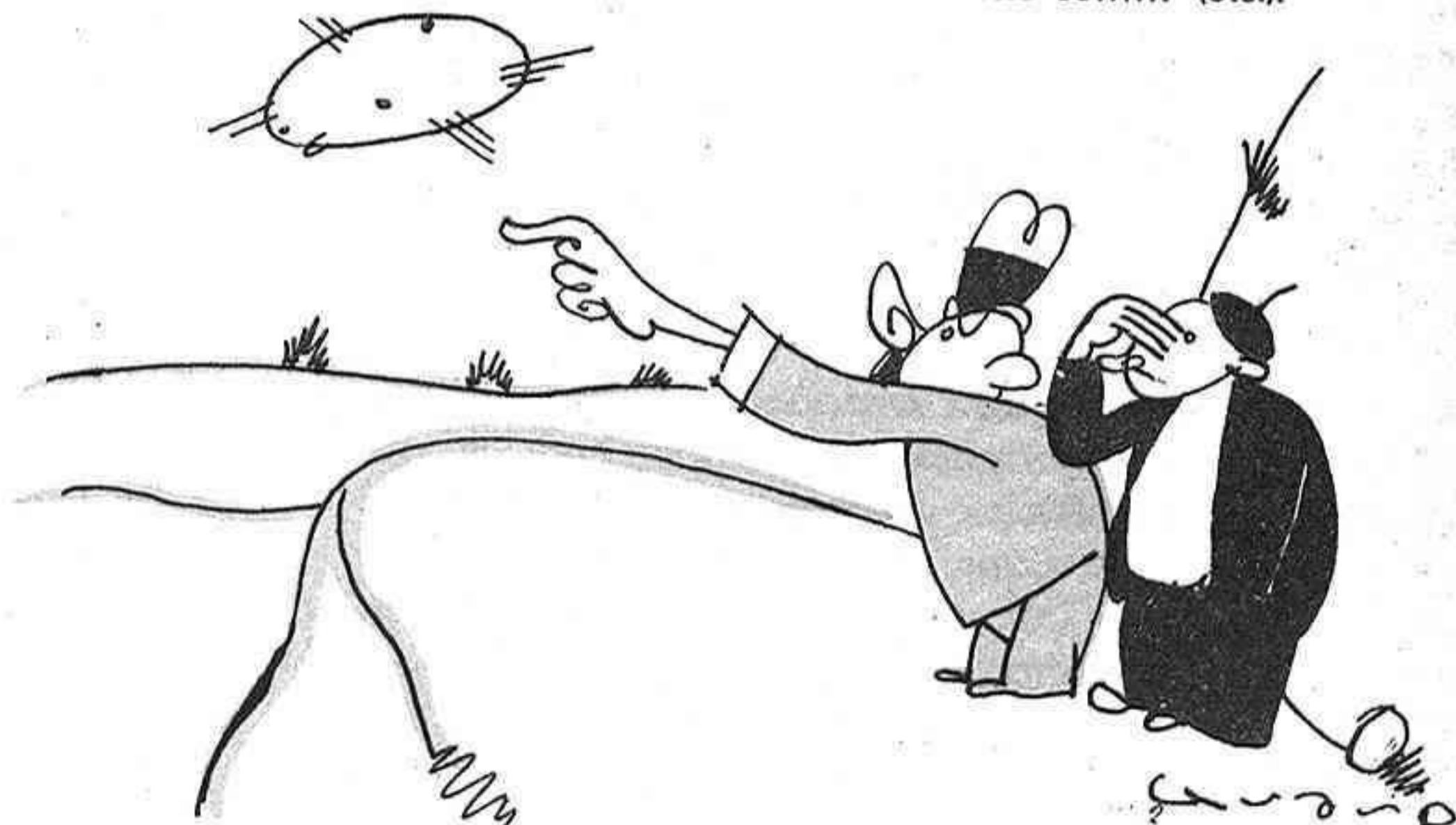
Consti, però, que nosaltres no ens lamentem com a part interessada, puix que érem dels pocs que no n'havíem tingut mai, de ràdio pròpia.

Nosaltres ens havíem limitat prudentment a constituir un anomenat Comitè de «Ayuda al radioescucha» amb el propòsit de recollir cabals per a comprar-nos una emissora pròpia i emetre tantes llaunes i tabarres com el primer.

Aquest Comitè es va veure sorprès desagradablement per una profusa competència d'envejcsos imitadors que només estan esperant que hom s'empesqui una de bona per fer-se-la seva i malbaratar-ho tot a mans de la competència criminal.

Degut a això no vàrem recollir ni per comprar els fils de la nostra ràdio sense fils, però malgrat tot vàrem trobar crèdit a l'estranger i vàrem comprar una estació emissora més gran que el baixador del passeig de Gràcia amb canvis d'agulles i xiulet i campana i tota la mandanga.

La teníem i encara deu ésser a la frontera i no la passàvem perquè ens temíem el que ha passat. Si en som, de vius!

—¿Veus allà lluny, allò que no es veu?
—Sí.
—Doncs és un duro en plata.

Ara no ens penedim de no haver-ho fet com tampoc no ens penedim de no haver passat la rotativa pròpia per a fer L'ESQUELLA, que també la tenim «allende Puigcerdà», com diuen els incontrolats.

MES ES VA PERDRE A CUBA

Encara no està tot perdut i algun dia ens vindrà bé tenir una poma per la set.

Estem satisfets del nostre talent irreverent i juvenívol i disposats, ara més que mai, a tornar a la clandestinitat si cal per tal de no perdre contacte amb l'opinió popular que ens admira i ens tem perquè sap que som capaços de tot per la Llibertat.

Tornarem a començar i posarem en pràctica una idea genial que, com a nostra, causarà astorament general entre totes les persones intel·ligents.

LA NOSTRA RADIO MURAL

Per a desbaratar la maniobra provocadora se'ns ha acudit no res menys que instal·lar una potentíssima «Ràdio Mural» de L'ESQUELLA que es dirà:

—Ací ELE ESQUE TORRA, J. 84, Ràdio Esquella.

En acabar les emissions, en comptes de tocar himnes i punyetes el nostre locutor bellugarà l'esquellot que porta penjat al coll, com el portem tots els que treballem a la casa.

Com el seu propi nom indica, la nostra «Ràdio Mural» no tindrà micròfon ni receptors ni galindaines d'aquesta mena, estarà enganxada a la paret i naturalment patirà les inevitables interferències que són de suposar, però que són tanmateix inevitables.

Exemple: allà on dirà: «Barcelonins! atenció barcelonins! Ja ha passat el perill, ja no hi ha perill, ja podeu desfer les barricades i tornar als vostres domicilis...!», hom es trobarà una interferència que potser dirà: «Se prohibe hacer aguas menores» o dirà tal vegada: «Leed La Batalla».

Esperem, però, que els nostres radiolectors sabran disculpar aquestes petites falles que per altra banda no és fàcil que assoleixin equivocar ningú que tingui dos dits de front, encara que no sigui de Front Popular.

També esperem, així mateix, que els nostres incondicionals amics ens dispensaran el bon acolliment que mereixen les nostres iniciatives i el nostre talent, que no és per dir-ho al davant mateix de nosaltres mateixos, però és més gran que el de Lepe.

Bona nit, radioients; si no tenim cap més nota important a radiar, ens acomiadem de vosaltres fins al pròxim bombardeig.

Catalu..... nya, comtat gran..... Tito-ri..... toritori ro..... (etc.).

ESPECTACLES

CINEMES:

PROGRAMA UNIC A TOTS ELS CINEMES DE BARCELONA

Primer: Projectió d'un manifest parlat de la C. N. T. - F. A. I.

Segon: Parlament i projectió d'un manifest de la C. N. T. - F. A. I.

Tercer: Un manifest de la C. N. T. - F. A. I. projectat i parlat.

Quart: Posició de la C. N. T. - F. A. I. expressada en un manifest projectat i parlat.

Si queda temps és possible que després d'aquest programa, i si la Censura ho permet, es projecti una pel·lícula.

PROGRAMA DE CINEMES INCONTROLATS

«Tragos de amargura».

«La Batalla».

«Y ahora, ¿qué?»

«Espías en acción».

«Una doncella en peligro» per M.ª Teresa Andrade.

TEATRES:

«El hermano lobo».

«La leyenda del beso».

«La vida breve».

CURSES DE LLEBRERS:

Primera cursa. En línia Rumba, Trotski i Tango. En aquesta cursa cal remarcar que, si bé Trotski ha resistit decorosament unes quantes voltes de Tango al principi, no ha pogut després amb les evolucions de la Rumba que l'ha fet anar de cap.

Total: que el Trotski l'ha ballat magra. I ha perdut.

Segona cursa. Doublée i Trotski. Ha decepcionat aquest darrer gos, que ha demostrat ésser més fals que Doublée.

Tercera cursa. Fado, Panadera i Trotski. A Trotski l'ha tocat rebre Panadera i francament desmoralitzat, s'ha lliurat a la «saudade» del Fado.

Quarta cursa. Boira i Trotski. Amb la Boira, ha estat Trotski molt espès. Naturalment, ha perdut.

Quinta cursa. Sabañón i Trotski. Ha estat la cursa més dura de la reunió. Trotski seriosament molestat per Sabañón, gairebé no ha pogut córrer i han hagut de retirar-lo. Sembla que passarà a classes passives.

La propera setmana:

«La col·lectivització dels teatres ha contribuït a la revelació de nous valors»

Lirisme i dramatisme, però més aviat dramatisme.

—M'aprofito d'anar-hi sovint, perquè quan els col·lectivitzin em sortirà més car...

Els grans espectacles públics

CINEMA

"Barrios bajos"

«Barrios bajos» és una comèdia plena d'humorisme i d'escenes còmiques que comença amb un assassinat, transcorre amb dotze o catorze intents de segrestament i acaba amb un doble assassinat.

El nombrós públic de vuit persones i sis acomodadors que assisteix als dits assassinats riu una hora i mitja durant la projectió i una setmana recordant-la.

El que més agrada d'aquesta pel·lícula és la novetat dels personatges. Es veu que no en va estem fent una revolució.

Surt un senyoret que tracta d'enganyar la minyona, un «chulo», una alcavota, un artista fracassat —que, cosa estranya, no és l'autor de l'obra— i un treballador honorat, que no ens expliquem com pot conviure amb tota aquesta gent.

També surten un jugador que sempre guanya al «burro», uns músics de carrer, unes noies de tres pessetes de tarifa reduïda i una «ansiosa» pervertidora de jovenets.

El lector pot apreciar que es tracta d'uns personatges controladament ultrarevolucionaris de gran contingut social.

El «chulo», malgrat ésser un home modern i vestir segons la moda actual, vol solucionar els seus negocis amb el vell procediment del «duelo a cuchillo» o a cops de puny, oblidant que ja existeixen carros blindats més o menys amagats, pistoles metral·ladores i tancs.

Aquest procediment del duel empleat contra el seu adversari solament ens l'expliquem perquè sempre li toca rebre, amb la qual cosa es demostra la seva capacitat de sacrifici.

En canvi, la policia d'aquest film té un material molt modern; uns cotxes grans amb

sirena i tot, que fan molt scroll perquè el criminal s'assabenti que és perseguit. Amb aquests automòbils és perseguit el criminal pels carrerons estrets del districte V. Es clar que és molt difícil maniobrar els automòbils per aquests indrets i han d'anar molt lentament, i que anant a peu s'hi va més de pressa, i per tant, el criminal fuig, però també es demostra que el material de la policia és molt bo.

Hi ha sobretot una escena de profund i incontrolat humorisme. En una casa de noies de «tot per 3'55 pessetes», assistim a l'espectacle detallat del «pagano» descordant-se l'americana i la noia de «tot per 3'55» treient-se el vestit asseguda al llit. Els estris propis d'aquest cas, que dintre d'uns dies serà clínic, estan a la vista de l'espectador.

Quan ja el «pagano» i la noia estan acabant de despullar-se i ficar-se al llit —quin magnífic realisme!— se senten unes remors. El «pagano» pregunta:

—«¿Qué pasal?»

—«Es la Rosalía que se ha muerto y sacan ahora su cadáver», respon la noia.

El «pagano» obre la porta i veu un taüt portat per dos homes que baixen l'escala.

I és clar, després d'això l'home s'ha refredat ostensiblement i torna a posar-se l'americana.

Naturalment, aquesta escena, plena d'humorisme, fa esclatar en una sorollosa rialla al nombrós públic de vuit persones i sis acomodadors.

La pel·lícula acaba amb el matrimoni de l'única dona verge i pura d'aquells barris.

Escrits ja els anteriors comentaris, ens assabentem que, malgrat els esforços de les autoritats, els autors d'aquest film no han estat trobats, encara.

Malgrat tot, hi ha optimisme, puix que es té una pista segura.

REVISTA DE PREMSA

SOLIDARIDAD OBRERA

23-5-37

Nota del camp facciós:

LOS FACCIOSOS HAN ESTABLECIDO EL HORARIO DE VERANO

Bayona, 22. — Esta noche, a las veintitrés horas, se adelantarán sesenta segundos los relojes en el territorio controlado por los facciosos, cuya Junta de Salamanca ha publicado un decreto implantando el horario de verano.

Això, més que l'hora d'estiu, deu ésser el minut de Primavera.

treball

D'un reportatge traduït de «Mundo Obrero»:

Un dia la lluna sortí sense que fos esperada, i els nostres antitanquistes treien foc contra ella.

Què és, doncs, el que esperaven els nostres antitanquistes? A veure si ens portarà un conflicte còsmic, això de trotejar la lluna!

la humanitat

En la seva edició de diumenge, publicà unes «Variacions» de Navarro Costabella, on entre altres coses deia:

Féu un resum de la seva vida externa. Amb frase humilíssima i accent ple de sinceritat evocà els dies en què empenyia un carreró pels carrers de Barcelona, les hores d'autèntica fam...

Devia ésser un carreró de per riure.

De la mateixa «humanitat» del mateix dia. D'una nota municipal:

Segon. La Cooperativa integral Vaquera Lleterera de la nostra ciutat, juntament amb els Comitès Locals de la C. N. T. i de la U. G. T., presentaren novament l'assumpte de l'augment de preu, en tota la seva llanetat i urgència.

Això de la llanetat deu referir-se a la llet d'ovella.

CATALUNYA

Notícies de bombardeig:

Una bomba va caure davant el Cinema Frègoli; matà el vigilant del carrer, que complia el seu deure, i l'entrada del cinema destruïda.

Si és que estava destruïda, no dol tant que la bomba matés la porta del cinema. És clar, però, que cada u s'estima els seus!

FRONT DE NOVENTUTAT

De la recensió d'un opuscle del P. S. U.:

Tot hi és recollit en aquest magnífic follet, que ha estat editat amb una gran originalitat i que compta amb una selecció de fotografies que fan referència als diferents aspectes de la lluita:

Ens imaginem que deu fer referència a la lluita dels follets amb les fades del bosc.

LA PUBLICITAT

Nota comarcal (Sabadell):

La nota, de tons enèrgics, assenyala que els agents de vigilància detingueren un militant del P. O. U. M. amb altres dos artefactes de la mateixa fabricació.

Així, en conjunt, foren detinguts tres artefactes.

LAS NOTICIAS

VOZ DE LA VOLUNTAD DE LOS TRABAJADORES

D'un telegrama del doctor Traba!

«Ginebra. — Sociedad de Naciones. — Alvarez del Vayo. — Felicite discurso. Aviación extranjera bombardeado Barcelona tres madrugada; ochenta muertos, once niños, dos mujeres embarazadas, casas hundidas, mostrando inhumanidad métodos criminales fascistas ofrécentle, desgraciadamente, nuevos argumentos para defender libertad España.—Abrázale, Traba!, secretario del Congreso de Diputados.»

A Ginebra els costarà de creure que resultessin embarassades dues dones a conseqüència del bombardeig.

Als monstres de maldat que demanen la municipalització dels tramvies, caldria recordar-los les enormes millores realitzades pel Comitè Obrero («El Comité obrero no ofrece: realiza!»), consistents en la suspensió del suplement nocturn de 5 cts. A veure si les faria l'Ajuntament aquestes «performances»!

Hi ha tarambanes que encara s'entesten a voler que governi un Govern que no és Govern. Ells quatre, el que poden fer, és donar uns consells preciosos.

A les comarques hi ha una tranquil·litat que fa fàstic. Es pot dir que tots plegats som una colla de tranquils.

“Los Amigos de Durruti” han desautoritzat la C. N. T. - F. A. I.

De la mateixa manera que Març va plantar cara als contrarevolucionaris francesos amb el seu «L'Amic del poble», ara el seu fill natural —ja una mica vell— «El amigo del pueblo», està disposat a seguir les petjades del seu avantpassat.

Prou de trentisme reformista de la C. N. T. - F. A. I. —és la seva consigna fonamental. I, en conseqüència, ha llançat el següent manifest públic i privat:

LOS AMIGOS DE DURRUTI

«A todos los que luchan por el pendón glorioso de nuestra idiosincrasia revolucionaria.

»A los que tremolan mayestática, erguida, gallarda y calavera la bandera de nuestras reivindicaciones sociales.

»A los que yacen sojuzgados bajo el yugo opresor de la pútrida, provecta y pétreca tiranía de la casta privilegiada.

»A todos, en fin; hombres de ayer, de anteayer, de hoy y de mañana; mujeres, niños y militares sin graduación; clases pasivas, archiveros municipales y milicias de costa.

»A QUIEN QUISIERE SABER Y ENTENDER,

»Nos, «Los amigos de Durruti», hacemos saber:

»1.º Que desautorizamos a unos determinados elementos extraños, introducidos aviesadamente en el seno de nuestra organización y que, bajo el nombre C. N. T. - F. A. I. y con etiqueta revolucionaria, tratan de conducir a nuestras masas hacia el más abyecto reformismo.

»2.º Que no tienen validez alguna para el intercambio internacional esos vales de 0'10 pesetas, 0'25 pesetas, 1'25 pesetas y 2'20 pesetas, expedidos en villas, pueblos, aldeas y lugarejos de nuestro territorio colonial de Cataluña rica y plena, y que circulan con asaz profusión, firmados por unos pseudocomités de la citada C. N. T. - F. A. I.

»Por tanto:

»Teniendo en cuenta los decretos en vigor de la Ley Colonial Vigente y los requisitos que para su correcta aplicación se requieren, venimos en decretar y decretamos:

»Que sean desenmascarados los productores de los susodichos vales y puestos a disposición —los vales y los productores— de las Autoridades Coloniales de Cataluña, pues nos, «Los Amigos de Durruti», no respondemos del control de los mencionados elementos a los que por el presente documento desautorizamos.

»Dado en Barcelona en el año de gracia de 1937.

»Por «Los amigos de Durruti»
«El amigo del pueblo».

»Se admiten donativos de grupos X, de mesas de café, de varios compañeros y similares.»

Rebem una infinitat de cartes de les nostres admiradores, preguntant-nos de quina manera distreu el ocís el Consell de la Generalitat. La discreció de guerra ens priva de divulgar aquests costums íntims, però per a llur tranquil·litat els podem dir que el Consell, de moment, encara no fa res. Però s'hi fiiiixa!

—No cridi, que hi ha roba estesa.

Graus

El desarmament dels lectors i subscriptors de "L'Esquella de la Torratxa" hauria sorprès la mateixa empresa, si no fos que "L'Esquella" ja no és de cap empresa

No passa dia sense que hom ens porti alguna coseta...

EL NOSTRE BAN

Nosaltres no hem d'amagar que no n'hem publicat cap de Ban ni hem gosat proposar el desarmament dels nostres lectors i subscriptors per decret i no ens amaguem de dir que no ho hem fet per por que no ens passés allò que tothom sap que passa a casa nostra amb els decrets.

Nosaltres ens hem proposat desarmar els nostres lectors i subscriptors a les bones i no diem ni direm mai que el nostre propòsit no sigui literatura, puix que nosaltres no fem altra cosa que literatura pròpiament dita, encara que sigui dolenta.

Som enemics de les violències i només rebem armes donades voluntàriament i sense cap mena de coerció ni amenaça.

La prova més palesa de què som enemics de la violència i més partidaris que ningú d'una altra pacificació dels esperits, és que hem donat als nostres lectors i subscriptors un termini de 784 dies amb llurs nits perquè ens lliurin voluntàriament les armes que tinguin, si és que les tenen llargues...

Passat aquest termini procedirem enèrgicament a fer veure que n'hem rebut tantes que fins i tot haurem rebut aquelles que no hem rebut.

Si així no assolim que hi hagi pau i tranquil·litat a la reraguarda, ni més!

NO TENIM PROPOSITS AMBICIOSOS

A nosaltres també se'ns va acudir en el primer moment, com a tothom que s'estima i és jovenívol, desarmar els nostres lectors i subscriptors o engegar-los als fronts, però com tothom fa, tanmateix també ens vàrem apressar a modificar els nostres impulsius propòsits donant una prova més i ben palesa, ai las!, del

nostre inexhaurible esperit de sacrifici.

Al cap i a la fi, vàrem pensar, si engeguéssim als fronts tots els centenars de milers de lectors i subscriptors que s'empassen els milers de centenars de tones de paper que nosaltres omplim setmanalment de bestieses i que fan que «L'Esquella» sigui l'òrgan popular més òrgan popular de tots els òrgans populars, la guerra s'acabaria massa de pressa i no donaria prou temps a fer la revolució.

Per tant, vàrem decidir que el millor era felicitar els nostres lectors i subscriptors per la seva decisió de marxar voluntàriament, i en vista que no volien marxar, procedí enèrgicament a desarmar-los a les bones fent-los veure, si cal, que quan cal tots ho som, de germans proletaris.

Així ho acordarem, mentalment, en un míting que es va celebrar, ja qui sap quant temps, i que per cert no fou organitzat per nosaltres.

I com que nosaltres tampoc no complim tot allò que acordem, ens disposarem enèrgicament a no complir-ho un cop més i vàrem pensar no decretar el desarmament que ara estem portant a cap amb un èxit que, com ja hem dit i repetit, hauria sorprès la pròpia empresa sinó fos que L'Esquella... etc....

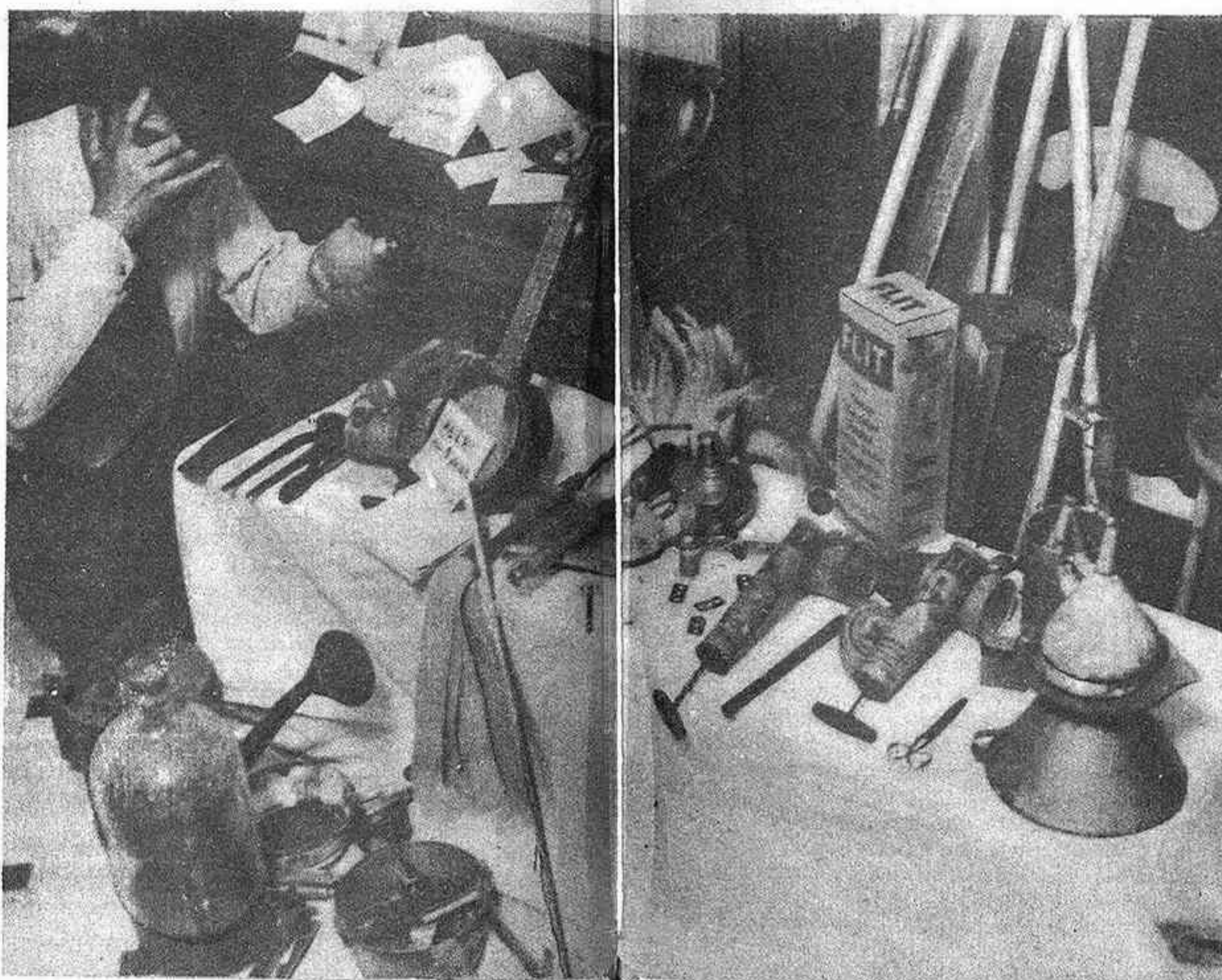
L'EXIT DE LES NOSTRES CAMPANYES

Bé, doncs! A desgrat de tot i de la nostra proverbial manca d'energia que som els primers a reconèixer, des del primer moment d'ésser coneguda la nostra crida, que per cert encara no hem pogut publicar per manca material d'espai, una gernació emocionada i armada fins a les dents remena la cua a la porta de la nostra redacció.

Una cua imponent que dona set voltes i fa tres nusos al voltant de

l'edifici on tenim instal·lats els nostres tallers, que per cert no són nostres.

El nostre director hagué de sortir a punxar com cal les dones, molt bufones per cert, de la nostra cua, tot fent-se el desconegut i com si

fos un vulgar provocador, a fi que la nostra cua fos una cua com cal i tingués tota la digna grandiositat alarmista i patètica de les cues que es fan i es desfien.

Tot anava molt bé i tothom venia voluntàriament a portar-nos armes llargues i altres punyetes, quan un incident imprevist estigué a punt de tirar-ho tot en orris.

Els milers i milers de voluntaris que venien voluntàriament a lliurar-nos les armes més diverses varen assabentar-se que s'anava a proce-

dir a la retirada de voluntaris i com a autèntics voluntaris conscients començaren a retirar-se voluntàriament entornant-se'n tan armats com havien vingut.

Un infeliç que portava un tanc estava tot justament indignat i se l'en-

Màquines de cosir, escuradents, «anillos de goma para los paraguas», aparells de ràdio de galena; morters d'aquells que empen a les trinxeres de segons quins fronts per a fer l'all-i-oli de les costellades, biberons, escombres, paraigües, polisuaros d'aquells de fer-se la manicura, manetes d'ivori per a gratar-se l'esquena, aparells llença «Flit», fulles d'afaitar de fabricació nacional, raspalls per a les dents, gramoles i discs d'ocasió i de primera mà, encenedors, pipes i petaques de senyora i de camarada, regadores, irrigadors i banys de seient, dentadures d'or i d'argent i d'altres metalls propis per a la incautació, criatures de sis mesos, pares desnaturalitzats, barrets de capellà i diverses eines de dir missa, fórceps de llevadora, cànules uretrals i ganivets de pelar patates quan n'hi ha, sifons, taps de gasosa, croses i carretons motoritzats de vendre dècims de la Rifa de Madrid, tramvies en blanc i país de tramvia amb faixa de puro, balenes de cotilla, elàstics de senyor i calçotets de baieta, sabres de faquir i navalles de barber alliberat, bisonyès, calçadors, pianoles i pianos de maneta, lloros dissecats i frescos amb una remarcable facilitat de paraula, un opuscle del doctor Martí Ibàñez i un llibre de Montero parlant d'en Puig Elies, una pesseta en plata de plom, forquilles; cames ortopèdiques netes, llaunes de miseres en conserva i indulgències en escabeteix, supositoris, medalles de la ex-verge de la Fuensanta (patrona de Múrcia), braguers, ous cuits de tots colors amb sengles rètols a la clofolla que diuen «obrero, no votes».

Pintes de banya clares i espesses i d'aquelles altres de posar-hi municions... i moltes municions.

Milers de centenars de milions de bales i més i tot encara, veritables muntanyes de bales i de pintes ple-

nes de bales. I quines pintes!

Però no us penseu que fossin bales d'aquelles de fer «lucha fratricida», ni de matar «hermanos proletarios», no. I ara...?

Són bales, però no amb b de Barcelona i això els treu ja de per si automàticament tot el verí i tota la força mortífera.

Municions de boca, pròpiament dites, o sigui vales amb v de «Valdomero» i de València, són per a dir-ho d'una vegada, vales d'aquells que diuen: «Vale por una peseta», d'aquells que donen a tot arreu i després no els prenen enlloc sinó és el lloc mateix on te'ls han dat i encara amb prou feines.

UN CANO...

Com podeu constatar per aquesta llista que no és ni molt menys completa, l'èxit del desarmament dels nostres lectors i subscriptors ha estat prou falaguer per a afalagar-nos de debò.

Malgrat que no ens han portat cap tanc ni cap canó, estem contents i fins i tot fem veure que estem totalment satisfets.

De canons i de tancs ja ho esperàvem que no ens en portarien. Dels tancs es comprèn que la pobra gent que se'ls ha estat fent a casa pacientment dies i dies treballant i posant-hi el coll i els estalvis ara li dolgui desfer-se'n, i els canons... Són tan grossos!

Així i tot, de tancs ens n'arribaren a portar un, però no ens vàrem entendre perquè un cop fet el preu i tot l'interessat no tenia canvi en moneda fraccionària, i pel que fa al canó...

El barrut que ens va venir carregat amb un canó del 15 i mig a coll-i-be ens demanava canviar-lo per la dona del nostre redactor en cap, i francament...

PERE GALLARI

INFORMACIO ESTRANGERA

L'èxit sensacional del "Llibre Blanc"

Ginebra, 24. — Hom constata aquests dies amb gran emoció l'acolliment sensacional dispensat al «Llibre Blanc» en els medis polítics i diplomàtics de la Societat de les Nacions, acolliment que si més no, és un auguri faiaquer de l'èxit que haurà d'assolir la Fira del Llibre que es prepara a Barcelona.

Hom s'aventura a assegurar que durant la celebració d'aquesta Fira es vendrà molt el

«Llibre Blanc» i plourà com ja és tradicional. En aquests auguris es manifesta una rara unanimitat entre els delegats de tots els països del món.

El «Llibre Blanc» que, com el seu nom indica ha estat passat per la censura, no parla del P. O. U. M. ni d'altres coses que serien poc divertides per al lector.

Només fa referència a la intervenció dels italians i els alemanys, que proveeixen de material bèl·lic als governamentals en les famoses retirades que porten a cap en el que podria anomenar-se contumaç des-invasió que estan portant a terme a Espanya, contravenint els més elementals principis del Dret internacional.

Alvarez del Vayo triomfa sorollosament en denunciar el Pacte

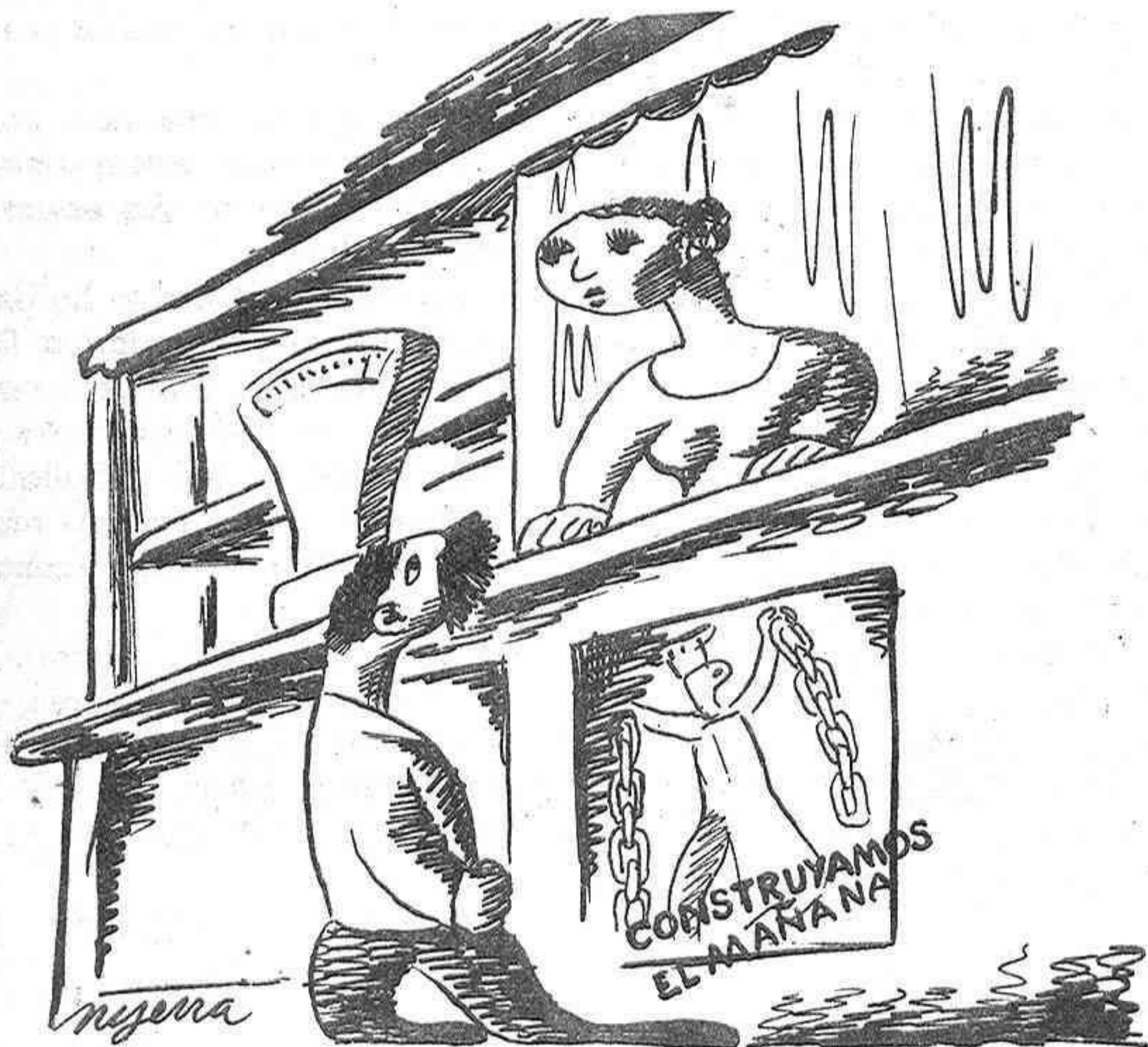
Ginebra, 31. — La sessió pública ha començat enmig d'una expectació que sembla donar a entendre que els reunits esperen esdeveniments i decisions de la Societat de les Nacions, que mai no s'han produït ni hi ha cap perill que es produeixin.

Alvarez del Vayo, enmig d'un silenci sepulcral, i amb paraula fàcil i serena argumentació, ha denunciat solèmnement l'article 10 del Pacte, mentre els delegats de tots els països del món es feien els distrets fent com que llegien i miraven els sants del «Llibre Blanc».

Els invitats, però, molt interessats per les raons d'èstricta justícia que esgrimia corat-

josament el delegat espanyol ploraven a llàgrima viva com si sabessin per un estrany fenomen de telepatia que els avions alemanys estaven en aquells històrics moments metrallant les poblacions civils de València i Barcelona.

El discurs del delegat espanyol pot dir-se, doncs, sense eufemismes que ha assolit un triomf sense precedents en la història de la diplomàcia universal. Triomf que fa esperar molt de la proverbial passivitat dels delegats de tot el món, que com hi ha món, acordaran qui sap què perquè el món vagi tirant... encara que siguin bombes de dos-cents cinquanta quilos.

— Que no fan llenguets, ara?
— No. Ara construïm "mañanas"

S'OBRE EL DEBAT

Es aprovada per unanimitat una resolució enèrgica

Ginebra, 32. — Després del formidable discurs del delegat espanyol, han fet ús de la paraula en el curs del debat obert sobre la guerra civil espanyola els delegats angles i francès, que amb més energia encara si és possible que el seu predecessor, han tornat a manifestar un cop més la seva opinió ja coneguda i fins i tot oblidada de què les coses no poden continuar així.

Tots dos s'han felicitat amb eloqüents paraules perquè les bombes italianes i alemanyes que cauen sobre els infants i les dones de València, Madrid, Barcelona, Santander, etcètera, no caiguin a París ni a Londres i han declarat que aquest petit detall representa un considerable avenç en el camí de la pau i un triomf que ningú no gosarà discutir a la Societat de les Nacions i als seus inventors i mantenidors.

Seguidament ha estat proclamada entre una gran expectació l'enèrgica resolució adoptada per l'assemblea sobre els temes debatuts amb relació al problema d'Espanya.

Aquesta resolució consta de sis punts, que són: primer, segon, tercer, quart, cinquè i sisè.

El primer afirma categòricament la pena dels reunits per les coses que passen i que no haurien de passar.

El segon recorda que hi ha un control (sembla voler confirmar de retruc que hi ha incontrolats).

El tercer denota una incontenible satisfacció per la gestió del comitè de Londres que ha «promès» que farà retirar els voluntaris estrangers.

El quart s'assembla molt al tercer i vol fer veure que hom no creu això de la retirada i subratlla el perill que hi ha a Espanya per a la pau del món. (Ja d'ací es veu que ja no hi compta.)

El cinquè aconsella als delegats de la Societat de les Nacions que són membres del comitè de Londres, encara que no ho sembli, que no badin.

El sisè ve a dir que el millor seria deixar-ho córrer tot plegat.

El setè fa remarcar que res no es perdria de fer la guerra amb més modes i educació, i en comptes de llançar contra els infants bombes de dos-cents cinquanta quilos fóra més ben vist repartir «cornets d'amour» sobretot ara que anem de cara a l'estiu.

I, finalment, el vuitè diu que caldria abrigar la població civil, en franca contradicció amb el punt setè, cosa que demostra que aquests dos darrers punts no tenen cap més finalitat que fer-nos quedar malament als que hem dit que la resolució consta de sis punts, quan en realitat en té vuit que ben bé podrien resumir-se en quatre.

Tot plegat sembla voler dir que els dolents són majoria al món i que els bons ens els mirem amb antipatia.

Hom espera amb gran ansietat veure com s'ho prendren tot això els alemanys i els italians, contra els quals no pot dubtar-se que va dirigida directament la indirecta al·lusió.

L'HORA D'ESTIU

—Sí, home. Quan tothom ho hagi sospesat ben bé, podrem començar a aplicar-la a principis d'hivern.

ESQUELLOTS

EL NACIONAL-SINDICALISME

Estan molt avançats els treballs de constitució oficial del nou moviment polític nacionalista-federal-social que cristallitza llurs aspiracions en el programa integral del nacional-sindicalisme.

Aquest moviment s'encamina, per bé que paulatinament, a la catalanització del castellà i a combatre l'estrangerització de Catalunya.

La consigna és: «Cataluña para los forasteros».

A fi de donar una orientació llibertària i democràtica al moviment han estat enganxats ja als contadíssims espais que el P. O. U. M. deixa a les parets de Barcelona alguns rètols que diuen:

«Se suplica, se abstenga el público de tratar de «usted» y de «señor», porque de una cosa y de otra se ha de venir de mena!»

«Y sos ruega no quitaros el sombrero o la gorra cuando pase un superior, si pasa, que ahora no será fácil que pase porque ya no hay superiores. Ahora todos somos inferiores.»

ELS PROVOCADORS

Ahir fou detingut «infraganti» pels gegants del rondí del que mana més de tots després del que mana més de tots, un conegut incontrolat que es dedicava, a plena llum, a trencar les cadenes dels tramvies de la línia general que passen pel carrer d'Aribau cantonada a Marina.

Interrogat hàbilment, el subjecte manifestà que volia ésser lliure. Digué que es deia

J. G. Trotskin i que estava sindicat com a agent professional provocador.

Afegí que no sabia llegir i que era lector assidu de «La Batalla».

Pregà reiteradament als periodistes que no es parlés del seu cas per a no enverinar més les coses.

Demanà un Govern obrer i camperol tot jurant que no seria mai funcionari de cap altre Govern.

En vista de les clares contradiccions en què va incórrer al llarg de l'interrogatori, fou posat en llibertat no sense haver-li tornat abans, com està ordenat, les armes llargues i municions que li havien estat ocupades en el moment d'ésser detingut.

També li tornaren catorze pessetes i trenta-cinc cèntims en plata que portava a la butxaca i la pertinença de la qual no pogué justificar.

Hom suposa que aquesta plata és l'or trotskista.

LA MUNICIPALITZACIO DE LA VENDA

Per haver afirmat nosaltres, sense cap més interès que el de donar «coba» a un estimat collega revolucionari, que el que cal municipalitzar abans que tot és la vivenda, hem aixecat una formidable polseguera de protestes i de marramaus.

Hem rebut milers i milers de baixes de subscriptors de L'ESQUELLA irreflexius i contrarevolucionaris que val a dir que no tenen gens ni mica de raó.

Aquests obcecats protestataris ens diuen, amb mals modes, en la majoria dels casos,

que el primer que cal, en pensar en la vivenda, és que es pugui viure.

Demanen, posats a demanar, aquests provocadors, que en comptes de municipalitzar la vivenda, sigui municipalitzada la seguretat personal i fins i tot n'hi ha un més agressiu que els altres que ens ha escrit el següent:

«Si això és viure ja us la regalo, la vivenda!»

Això francament és intolerable i aviseu cordialment per penúltima vegada que no estem disposats a admetre aquest to improcedent.

O és que s'han pensat aquests «panxacontentes» que no va passar res el 19 de juliol...! Ah...!

LES EXPENEDURIES D'AVARIOSI

Alguns mal pensats es pensen que hom quan parla de transigir amb la municipalització contrarevolucionària ho fa en termes generals i totalitaris.

Els mal pensats que pensin així s'equivoquen rodonament.

Hom parla de municipalitzacions només a profit de la bona marxa de la unitat i encara amb prou feines, i la unitat ja se sap el que vol dir.

El que està fet ja està fet i no cal que ningú intenti insensatament desfer-ho.

El que cal és municipalitzar tot allò que encara és a mans dels altres, per arribar a una unitat sincera.

De moment bastaria i sobraria municipalitzant només a títol d'assaig les dones que fumen i passegen Rambla amunt i Rambla avall, buscant algú que no troben i que si el troben és per a omplir-lo d'avariosi i d'altres espècies, a canvi d'unes vils monedes de vil metall que a hores d'ara ja no és més que vil paper o vil «vale».

S'han de municipalitzar els gonococs, les espiroquetes i altres subjectes incontrolats que posen un to dramàtic a la dolçor inefable de l'amor...

Però els tramvies deixeu-los tranquils, que vagin tirant...!

CRONICA DE SOCIETAT

Ens ha visitat amablement el nostre distingit subscriptor senyor don Jordi Gratacós per invitar-nos a la inauguració oficial d'una nova barricada de la seva propietat emplaçada al carrer de Viriato cantonada a l'avinguda de la «Fraternidad proletaria» amb cambra de bany, aigua corrent freda, calenta i tèbia, termosifon i ràdio clandestina.

El nostre visitant, persona delicada, amb un cert to autocràtic i aburgesat que ara torna portar-se molt, ens ha deixat doblada del cantell, perquè «no hi érem», una pintoresca tarja de visita que no volem deixar de transcriure per a esplai dels col·leccionistes.

La tarja diu així:

JORDI GRATACOS

Librepensador irreverente
Secretario de la Agrupación
«Los conocidos de Endérix»

Tanque propio

Teléfono en la portería

Cuenta corriente en todos los bancos de Francia

Avenida roja y verde, 74, 1.ª; 2.ª. — Hay ascensor y parchís.

EL CANT DE LES SIRENES

Amb el seu afany de disgregar l'Espanya republicana els facciosos procuren atraure's la C. N. T.

Deu fer cosa de vuit dies, que per a illustració del lector transcrivim íntegrament un article del «Diario de Burgos», en el qual es venia a dir que en el nostre camp no existien sinó dues menes d'éssers: anarquistes i russos, o sigui espanyols i russos.

Es evident que el punt de vista respon al capdavant a una posició que hem de considerar lògica tractant-se del camp facciós. Es clar que ells no hi creuen en aquesta classificació, però l'objecte no és escriure allò que creuen els orientadors, sinó allò que cal fer creure a l'opinió pública.

Aquella posició equival a una consigna de la premsa, gairebé unificada, del camp facciós i l'article alludit és en realitat la premissa de posteriors posicions estratègiques com la que reproduïm a continuació.

Es tracta d'un article de fons de «Unidad», de Sant Sebastià (títol blanc escrit en un fons negre, a la part superior i inferior del qual hi ha dues franges roges; com si diguéssim rojo-gualda, però en rojo-negra).

Heus ací els seus extrems més interessants:

«EL ERROR DE LA C. N. T.

Anarquismo. — Sindicalismo. — Nacional-sindicalismo.

F. A. I. — C. N. T. — F. E. T. de las J. O. N. S.

«La reciente crisis de la pandilla de Valencia, ha venido a poner —más que nunca— de relieve el principio de descomposición que se halla latente en el actual conglomerado de la anti-España. Y este principio de descomposición no es otro que la existencia de la C. N. T. Una organización que, a su manera, es honradamente revolucionaria, auténticamente proletaria y deformadamente nacional.

«Por eso la C. N. T. debió vencerse —por propia convicción revolucionaria— del lado de acá del movimiento liberador y no se vería hoy en trance de ser exterminada por los rusos como si sus componentes fuesen alimañas.

«La C. N. T. —superación de la F. A. I. anarquista— no supo ver en el nacional-sindicalismo su propia superación. De este error puede nacer su exterminio. Creyó que en nuestro ambiente, en nuestro clima social, sería asfixiada. Réplica elocuente y negativa son esas centrales obreras —sindicatos— dentro de los cuales los propios obreros que antes fueron de la C. N. T. ven satisfechos —y aún lo verán más adelante con un plan de mayor amplitud— sus anhelos de justicia.

«Pero la C. N. T. se ligó a la anarquía. La F. A. I. —anarquismo— fué superada por la C. N. T. —sindicalismo—, que a la vez encontró en los sindicatos una protección al individuo mucho más eficaz que desde el viejo tinglado democrático. Y en este sentido el sindicalismo fué anti-liberal, y una estocada mortal asestada en el corazón de la democracia.

«Protección al individuo... pero olvidaron que tan individuo era el patrono como el obrero, que el sindicato debía contar con todos los elementos de la producción, que no

podía estar circunscrito al interés profesional de un solo elemento productor. Y la C. N. T. se refugió en una sindicación incompleta, asimiló la lucha de clases y enrojeció a tiros de pistola las esquinas.»

A continuació segueix una apologia de l'específic nacionalsindicalista, i l'article acaba així:

«Y hace perfilarse en exacta valoración la intuición nacional de la Confederación «Nacional» del Trabajo llenando los cielos y los mares de nuevas ansias imperiales que señalan imaginarias rutas en el azul y en la alegría.

«Pero la C. N. T. se equivocó. Vió en la Falange, no su propia perfección, sino el enemigo más feroz. Se entabló un diálogo de disparos. Y hoy —por desgracia para ellos— nos separan alambradas y parapetos.

«Entre la F. A. I. —retrogradación— y la Falange —superación— la C. N. T. optó por lo peor, por lo infrahumano, por lo salvaje.

«Por eso está hoy —después de la crisis de Valencia— condenada al exterminio por los dictadores de Moscú.»

Si consideren que s'han equivocat que «rectifiquin». Ja en trobaran les conseqüències.

El dia que no tinguem res a fer, ens podriem dedicar a formar un Govern de la Generalitat amb cara i ulls que, encara que no ho sembli, també pot ésser un pas endavant per a guanyar la guerra.

—No me'ls donis en plata.

TARIFA SUBSCRIPCIÓN

	Mon	Trim.	6 m.	Año
Local...	10'50	27	43	
Prov. ...	10'50	21	42	
Extranj. *	18'50	37	74	
América	11'	22	44	

ANUNCIOS: Según tarifa

El Mundo Deportivo

Precio ejemplar: 125 cts.

Fundado en 1906

Domingo, 30 Mayo de 1937

Redacción, Administración y Talleres
DIPUTACION, 338
BARCELONA

TELÉFONOS

Redacción... 51190
Administración... 52321

A ver si paramos un poco la atención en esto, señores

Siempre nos ha agradado muy mucho involucrar el deporte con la política, a pesar de las chanzas y de los chascarrillos que pudiera merecer nuestra actitud.

Grimpadores hay en política; grimpadores tenemos en el deporte. ¿Por qué no aunar los esfuerzos comunes, camarada titular del ministerio correspondiente?

Tememos que nos sea dada la callada por respuesta, como nos ha sucedido tantas y tantas otras veces. Pero persistimos en nuestro empeño, porque vemos grandes posibilidades en el asunto.

Si lográbamos esto que decimos, nuestro diario cobraría nueva ufana, y se habría acabado esa zozobra de no saber qué decir ni cómo llenar los huecos, y hasta quizá podríamos ahorrarnos de tener realquilados, como estos de aquí detrás, los del "Front de la Joventut".

En fin, se trata de una iniciativa humanitaria, que no puede perjudicar a nadie, y en cambio, nos beneficiaría a nosotros. Queda el proyecto encima de la mesa.

RECORD BATIDO

También esta vez la sensación nos llega de los Estados Unidos, la patria de Dempsey, de la estatua de la Libertad y de los vaqueros de Arizona.

En las pruebas de preselección para los

juegos olímpicos, el estudiante Joe Brincas (cuyo retrato reproducimos) ha saltado 3'45 metros de altura, arruinando todas las marcas precedentes, que han quedado en la indigencia. Es conveniente saber que Joe Brincas ha realizado esa proeza convaliente aún del accidente que estuvo a punto de costarle la vida. El tal accidente fué que en el curso de un entrenamiento, al saltar Joe metros 3'40 de altura, se rompió la nuca, echando tres huesos del cogote por la boca.

Posteriormente nos comunican que Joe Brincas (a quien sus compatriotas llaman la pulga del Colorado), en el curso de una bravuconada, ha saltado con trampolín, desapareciendo de la vista de los presentes y pereciendo de frío a consecuencia de la altura conseguida (16.000 metros). Descanse en paz el malogrado Joe.

!!!Pepe Paneras boxeará nuevamente!!!

¡Vaya noticia, queridos lectores! ¡Pues no es poco bueno eso que decimos de Pepe!

Hemos encontrado a Pepe en el jardín de su casita de Armonía de Palomar, abonando unos bróculis riquísimos. Paneras nos ha tendido la mano (gloriosa mano) y con aquella sonrisa suya de baibúino, nos ha dicho:

—¡Volveré al ring, Felipe, volveré al ring! ¡Vaya si volveré al ring!

Y nosotros, ni cortos ni vacilantes, transmitimos la buena nueva a nuestros amados clientes.

Las célebres regatas Oxford-Cambridge

Oxford y Cambridge, codo a codo, en un recodo del Támesis

Con asistencia de las autoridades y demás fuerzas vivas, ha tenido lugar esta bonita competición.

Antes de empezar la carrera se ha promovido un incidente, por haber hallado los de Cambridge un pequeño motor "Diesel" de 750 H. P. en la popa de la embarcación de Oxford. Aclaradas las cosas, ha resultado ser que se trataba de una broma fina, de estas tan gratas a los ingleses, llamadas de "humor británico".

Vuelta la paz, el lord mayor ha tocado el his-

tórico pito que da comienzo a la prueba, y las barcas se han lanzado río adelante, atropellando cuanto se interponía a su paso.

A las 12'45 (hora inglesa) se ha declarado una tempestad en el Támesis, cuyas aguas revueltas han deslucido algo la fiesta. A pesar de lo cual, la carrera ha sido ganada por Cambridge, por una cabeza que ha resultado ser la del rector. Para dar una idea de lo disputado de la competición, se dice que de ser calvo el rector, Oxford hubiera ganado.

LOS GRANDES MATCHS

Acaba de celebrarse el XXXVIII partido en-

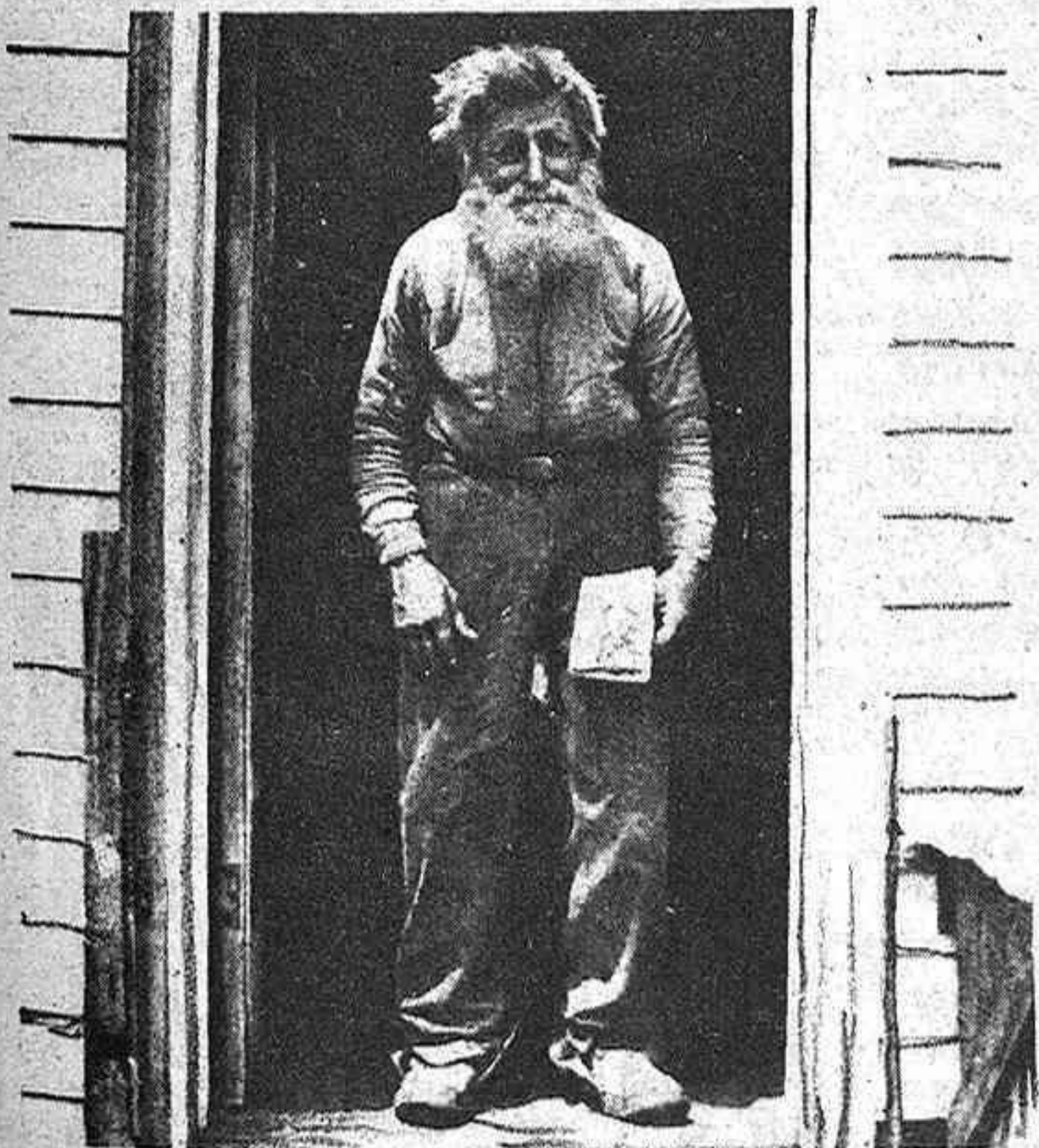
El famoso portero circasiano Leo Nummolite, sorprendido en el momento de parar el gol que valió la victoria a su equipo.

tre las selecciones verde y amarilla de Txanel-la (Circasia), que ha dado el triunfo a la primera.

Este año no ha habido tantas desgracias como en los anteriores, pudiendo terminar el juego dos jugadores de la Verde y cosa de algo más de medio jugador de la Amarilla, que han sido recluidos en un sanatorio.

Al sortearse el terreno, ha correspondido un lote de tres hectáreas, con una casita y un huerto, a un comerciante que asistía casualmente al match. Ha sido muy felicitado.

(sigue al dorso)

El campeón norteamericano de saltos, Joe Brincas, que acaba de asombrar al mundo pegando un salto de 3'45 metros sin trampolín ni trampa. (Foto Roosevelt)

UN CONCURS DE «L'ESQUELLA»

El general Pío López Pozas és veritablement el general Pío López Pozas?...

Sensacional! L'escàndol de l'any! El «Servei Secret de L'ESQUELLA» ha fet el gran descobriment. Durant la setmana de les «lluites fraticides», a Barcelona, per disposició del Govern de la República fou nomenat cap de l'Exèrcit de l'Est el general Pozas. Doncs bé, és per aquest conducte que podem donar al nostre rotatiu aquesta informació que els «Paris Soir» d'arreu del món la voldrien per a ells. Nosaltres, però, més modestes, no en fem cap primera pàgina; això sí, la donem a conèixer als nostres llegidors.

Succeí el següent: En sortir publicat el decret nomenant un tal general Pozas cap de l'Exèrcit de l'Est, el general Pozas es presentà a Barcelona, i es féu càrrec de la que fins aleshores havia estat Conselleria de Defensa.

Això que sembla normal, no ho és gens. El general Pozas que va prendre possessió, no és el general Pozas. Ah! ¿Què hi diuen vostès ara?... Vostès, amables i distingits llegidors (veuran que som fins), diran que com hem pogut descobrir aquest «affaire». Molt senzillament.

¿Fem història? Fem. El general Pozas, després de prendre possessió del despatx de la Conselleria, agafà un taxi («Nuestra obra») i marxà a la Generalitat. Els nostres espies el seguiren. Va conversar extensament amb el President Companys. S'assabentà de moltes coses. Després, tornà al seu despatx i telefonà a molta gent dient a tothom que ja havia pres possessió. Algú li telefonà a ell i s'assabentà de moltes coses més. Arribaren 5.000 guàrdies d'Assalt de València amb un delegat del Govern. Conversaren —no amb tots els guàrdies, eh?— amb el delegat i

Le général Pío Lopez Pozas, qui vient d'être nommé généralissime des forces catalanes.

s'assabentà d'altres coses que ja ja. Decidit marxà al País Valencià, i allí s'entrevistà amb el que era cap del Govern i ministre de la Guerra, Largo Caballero. Conversaren també. El ministre de la Guerra li explicà els plans que tenia i el general se n'assabentà.

macos, i que m'han agradat d'allò més. Consistien en interrompre la projecció i presentar-se uns joves, més aviat llibertaris que altra cosa, que llegien uns treballs en prosa molt ben treballats.

Això està molt bé, i no és que vulgui trobar-hi inconvenients, però se m'acut que encara podria donar-se més variació a aquestes. Per exemple, si es donaven números de ballarines de la F. A. I., o bé dels pallassos del P. O. U. M., o bé organitzant sessions de lluita lliure entre «Amigos de Durruti» i dirigents confederals, resultaria una cosa més animada i la gent respondria més.

També podrien organitzar-se jocs de mans, a base de fer desaparèixer ciutadans i peces d'argent, que és quelcom que sempre agrada molt. En fi, a mi em sembla que per aquest camí, sense que la propaganda en sofrís gens, el públic hi sortiria guanyant.

Sense res més per avui, li besa els peus,

Natalici Piqueras i Puiglobregós.
(Serè municipal)

Retornà a Barcelona, quan ja ho sabia tot, i es quedà al seu despatx.

Ara ve el millor. El nostre servei secret que tot ho sap va anar a un quiosc de la Rambla, comprà «L'Echo de Paris» i es trobà amb la notícia sensacional. «Ha estat nomenat generalíssim de Catalunya el general Pío López Pozas» i a continuació el retrat del veritable general Pío López Pozas. Immediatament al nostre servei secret se li acudí una idea. Així resulta que el general Sebastià Pozas i Perea que s'ha possessonat del càrrec no és el general Pozas nomenat. La cosa estava clara. Aquell diari ho descobria.

Vet ací que per la col·laboració d'un diari feixista podem evitar que siguem víctimes d'una sorpresa. El general Pozas no és el general Pozas. Ull! Vàrem agafar aquell retrat —que per major escarni publiquem—, i posats al costat del general Pozas vàrem veure que ell no era el general Pío López Pozas del retrat. ¿Qui és, doncs, el general Pozas? Ah! Cal treballar per a descobrir-ho totalment.

Obrim un concurs amb premis i accèssits per tal que tot el poble de Catalunya hi pugui prendre part. Cal respondre a les següents preguntes: «El general Pío López Pozas, ¿és veritablement el general Pío López Pozas?» Una altra pregunta: «El general Sebastià Pozas i Perea, ¿és el general Pozas i Perea?» Tercera pregunta: «¿Qui dels dos generals Pozas és el general Pozas?»

Res més. Cal que per la revolució, per la dignitat de l'Espanya lleial i per a poder guanyar la guerra, tots els antifeixistes deixin un moment el fusell a casa seva i contestin les tres preguntes.

F. E.

Aquesta secció de «l'Esquella» pertany exclusivament al lector del setmanari. Ací és el dipòsit dels planys, queixes i similars que el nostre client té necessitat d'evacuar. «La Camisa d'Onze Vares» acollirà amorosament, setmana darrera setmana, totes les notes que ens siguin trameses en català i sense gaires faltes d'ortografia i de lèxic, referents sobretot a anomalies, barbaritats, obscenitats i coses semblants observades pels carrers de la Barcelona dels nostres pecats. No serà, aquesta secció un pou de literatura o de profunditats. Cal que el lector escrigui viu, curt i substancial.

Volgut senyor camarada director:

He vist molt complagut com els nostres cinemes, tan sàviament administrats, donaven uns números de varietats molt

— I el Parlament Català, per què l'obren?
— Potser per mirar si hi ha quelcom a dins.

Senyora:

RECORDI MENSUALMENT

PERLES "FEMI"

SEMPRE BENEFICIOSES PER A LA SALUT

VENDA A LES FARMÀCIES

MIL PESSETES

al qui presenti
CAPSULES DE
SANDALO mi-
llors que les del
Doctor PIZA, de
Barcelona, i que
curin més aviat
totes les malal-
ties urinàries.

QUARANTA CINC ANYS D'EXIT CREIXENT

Premiades amb Medalles d'or en tantes Ex-
posicions com s'ha presentat. Uniques apro-
vades i recomanades per les Reials Acadèmies
de Barcelona, Mallorca i diverses corpora-
cions científiques, reconeguent-li avantatges
sobre tots els seus similars.

FARMACIA DEL PI - Plaça del Pi, 6. Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica
Preu 6'50 pessetes

LA UNICA

PALAU DE LA GOMA

Espalter, 9

TELEF. 17738

(junt Sant Pau)

Gomes seda 4 anys durada

Pólvors mata-cabres «42» i líquid AIGUA
DEL PASTOR, infal·libles
R. I. P. a la primera vegada

**SERVEI PERMANENT
DE LAVATGES PREVENTIUS
QUE EVITEN TOT CONTAGI**

CLINICA DE VIES URINÀRIES
Obert dia i nit - Preus econòmics

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa
de l'arterioesclerosi, amb el CERE-
BRINO MANDRI que dissol l'àcid
úric de la sang combatent així el
dolor reuma. Cura els dolors nervio-
sos, migranyes, neuràlgies (facials,
intercostals, lumbago, ciàtica, etc.),
el dolor reumàtic articular (agut i
crònic). • Les senyores
saben que CEREBRINO
MANDRI les preserva de
llurs molèsties.

Recordeu sempre! que
contra el dolor, tenim
el millor remei. Producte
nacional de fama mun-
dial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

CLINICA GALLEGO

Nou de la Rambla, 12

Director: J. RIU

Consulta, de 11 a 1 i 5 a 9

Festius, 10 a 1

VIES URINÀRIES
PELL - SIFILIS
MATRIU
DEFECTES SEXUALS
IMPOTENCIA

Anàlisis clínics:
sang, orina, etc.

RADIO SATURNO

Empresa
Col·lectivitzada

COLONIAL EMERSON

Fabricació
nacional
de

RECEPTORS

MARCA

SATURNO

Reparacions
Peces muntatje

Rambla
Jaume Compte 2

Barcelona

Frontó Novetats

TOTS ELS DIES GRANDIOSOS PARTITS TARDA I NIT

ELS MILLORS PILOTARIS
ESPECIALITATS : PUNTA I PALA

DETALLS PER PROGRAMES

Frontó Txiki - Alai

Plaça Bonsuccès, 1

GRANS PARTITS A RAQUETA
PER LES MILLORS JUGADORES.
DE LA ESPECIALITAT

LA RETIRADA DE VOLUNTARIS

- Què, i tu quan tornes al front?
- No, home. Jo sóc voluntari...